

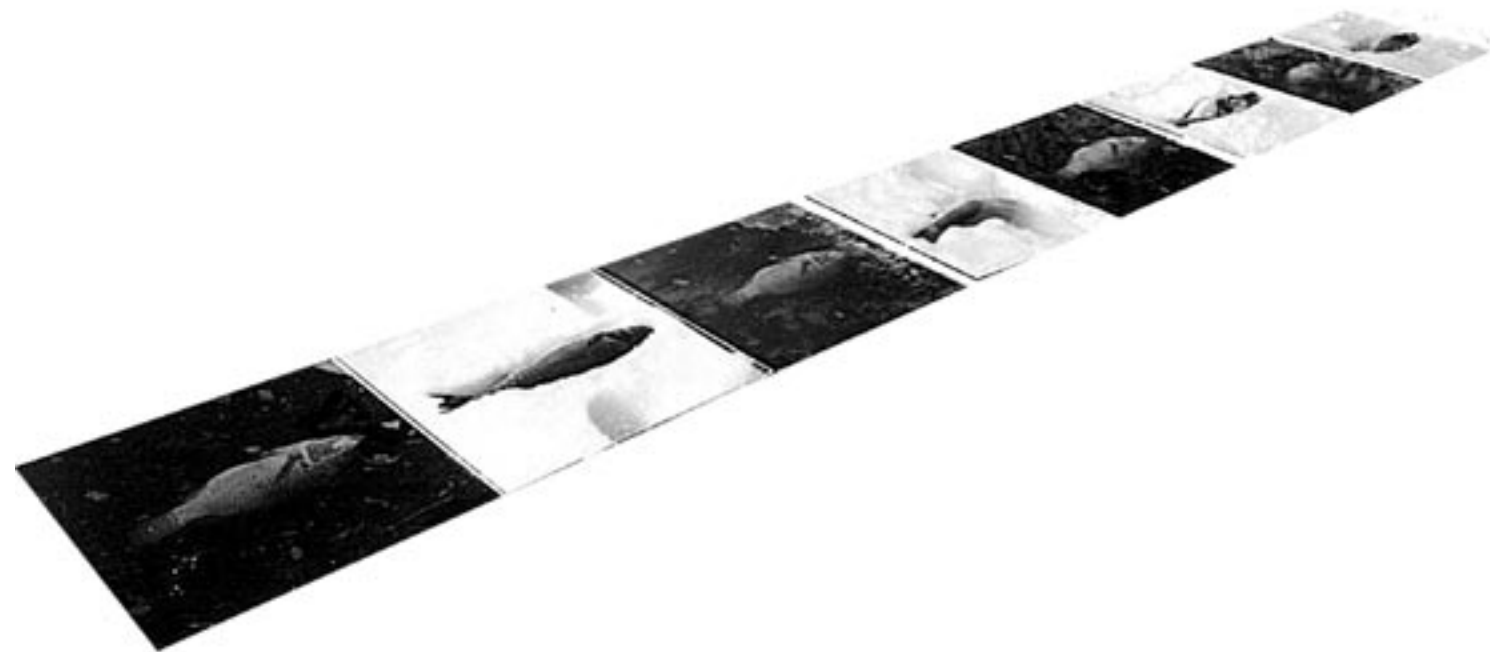
minap
 most ezzel a szóval játszom
 ki látna mosolyogna
 hogy formálom alakítom a számon
 ízlelgetem
 jó borász így ha kóstol
 nem nyelem le
 az ég van nyelvemen csillagostól

minap
 amint ballagok
 mellém ért egy gyerekcsapat
 felém szólt egy kis kíváncsi
 — lány mondanom se kéne —
 csókolom hová tetszik menni bácsi
 olyan tízéves-forma
 az embert meggondolkodtatja
 mielőtt válaszolna
 hatan-nyolcan lehettek
 egy felnőtt az élen
 papír s valami kép
 mindőjük kezében
 kik voltak miben eltérők másak
 nem tudom
 idóm se volt hogy vele
 akár pillantást váltsak
 a kérdés egyszerű
 hová megyek
 emlékszem jól: sétálok
 azt feleltem
 s félreálltam
 nekem nem volt miért sietnem
 hiába szél arccsípő hideg
 néztem utána a téli csendben

elment
 vitte a képet rólam
 néztem
 hogy tűnik el a januári hóban
 s maradt mint híd közöttünk
 a kavargó szél
 a szótlan

Birtalan Ferenc

Minap

Zenepróba

Jó idő van végiggondolásra.
 Nincs csont-hideg, de őszi mocskosul.
 A leveleket szél hajkurássza,
 felhős az ég, már délben alkonyul.

Mit gondolok tavaszról, télről,
 semmi súlya nem lehet ilyenkor.
 Távolodóban gyásztól, reménytől,
 helyem adott, ismerhetem jól.

Magamnak teszek föl kérdéseket,
 nem kellene égi válaszok.
 Voltomat tudom, mivé leszek:
 a képlet pontos, rám szabott.

Megmértett mihasznaságom,
 nem titok, mi került latba.
 Jó lenne, maradna hiányom,
 ha behulllok a nagy kalapba.

Így a szép, jó. Esővel, fénnyel.
 Szimfóniává dicsőül e nap.
 A karmester beint, vezényel.
 Beethoven néz, mintha a hangokat.